

Nabi Resuloğlu
DÜN GELİR GÜN BİTTİĞİNDE

DESTEK YAYINLARI: 964
EDEBİYAT: 287

NABİ RESULOĞLU/ DÜN GELİR GÜN BİTTİĞİNDE

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: 1-5. Baskı Haziran 2018
5-7. Baskı Ağustos 2018
7-8. Baskı Ocak 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-438-3

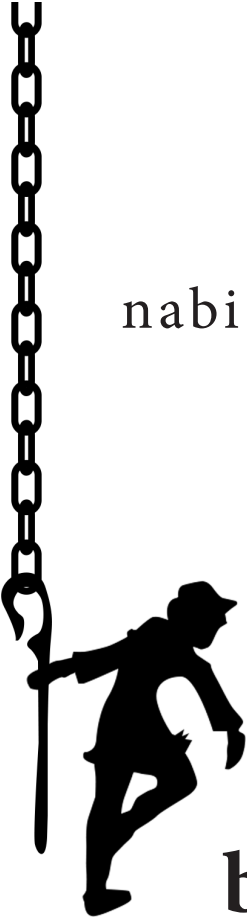
© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

nabi resuloğlu

**dün
gelir
gün
bittiğinde**

İÇİNDEKİLER

Ve en çok çocuklar mutluydu, çünkü farkında değillerdi.....	12
Orhan Veli, Veysel, Karadeniz.....	13
Ayrılık dediğin uzun bir yol.....	16
<i>Dokuzuncu Hariciye Koğuşu</i> mu, <i>Harry Potter</i> mı?	20
Bekl/emek.....	25
Saygılı olun, sevgili olmak kolay olanı.....	28
Leblebi delisi	32
Huzur yapımı.....	39
Ölümden bildiriyorum	43
Kitap Delisi.....	46
Organik uyku	50
İyilik suçu	53
Bilir bilmez, olur olmaz.....	58

Çoktan seçmeli insanlar	63
Tanıdık yabancılar	65
Kararlı bir karanlıktır gece	68
“İntelektüel” bakış açısı.....	70
Anneanne ne olur gel!.....	72
Hüzün çürüdü, duygular çürüdü ama ümit yeşerdi yeniden.....	78
Bırak dağınık kalsın ağaçların saçları	80
Kapanmış anı okulu	81
Mevsimlik insan	82
Sen “belkisin”, “ama” değilsin.....	83
Askıdaki boşluk	84
Ayrık.....	85
Sessizlik orucu	87
Aklımdan geçen yollar.....	88
Kendini bilmez	90
Uçağın parçalarından birinin insan hayaline montesi	92
Şüpheli ses tonu	93
Mutluluk nedir, hayat nedir?	94
Kime GöRe.....	95

Tahribat.....	96
Yalnızlık çağı	97
Hâlâ	98
Anlaşım bozukluğu.....	99
Cümlelerimin rüzgârını arkana al.....	100
Denge.....	101
Özeniyorum efendimiz.....	102
Uyumsuz renk yoktur, birbirini muhatap almayan renkler vardır	104
Olabilemez	106
Bilmem anlatamayabiliyor muyum	108
Üşeniyorum, öyleyse varım	109
Mecburi istikamet	112
Deli/l sayarlar bizi hayata	113
Meralarda yetişen meraklar	114
Düzenbaz.....	115
Haklı çıkma sanatı.....	117
Kavruk	118
Başı sonu belli delirmeler	120
Patikalar ve keçiler	122
Birazdan yeni şeyler öğreneceksin.....	124

Bağır/anlar.....	125
Harf alayım.....	126
Kapı çalıyor	127
Çiçeklerin sağduyusu.....	128
Yarın okullar tatil.....	129
Kör!	130
Yedi nokta.....	131
Z.....	132
Sığınhaksızlık.....	134
Kimse kimse değil	135
Uzay hoşluğu.....	136
Aynasızlar	137
Hayatın cilvesi.....	138
Lambader.....	139
Bıdı Bıdı.....	140
Teşekkürler.....	141

*“Kitap okumak,
insanların suni dünyalarından uzaklaşıp,
kendi dünyanıza yol almanızı sağlar”
demişti ilkokul  ğretmenim.*

Bu kitabı “kendi dünyasına” yol alanlara ithaf ediyorum.

Anneanneme...

Ve en çok çocuklar mutluydu, çünkü farkında değillerdi

Hayatımız kıymet bilmezliklerle geçiyor. Çocukluğumuzun kıymetini büyüyünce, gençliğimizin kıymetini yaşlanınca, sevdiklerimizin kıymetini yitirince anlıyoruz. Aklımızın sonradan başımıza gelmediklerine ise mutluluk diyoruz. Ama asla bağdaş kuramıyor mutluluk hayatımıza, şöyle soyunup dökünüp kalmak yerine süklüm püklüm misafir oluyor hayatımıza, hasta ziyaretine gelmişçesine... Sonra yerini hayat telaşına, kızgınlığa, umutsuzluğa bırakıyor. Tamamen ümidi kesmeyelim diye de arada bir tebessüm ediyor yüzümüze. Hak vermiyorum değilim, laf aramızda, samimi olunması bir yanı var insanlığın.

“Coğrafya kaderdir.”

İbn-i Haldun

Orhan Veli, Veysel, Karadeniz

Veysel 12 yaşında. Adıyaman'dan Giresun'a fındık toplamaya gelen mevsimlik işçilerle beraber gelmiş. Bakışlarında ilk kez şehir dışına çıkmanın heyecanı, sözlerinde hiç okula gitmemenin hüznü var. Gün boyu herkesin kahrını çekiyor, oradan oraya koşuşturuyor ama hiç şikâyet etmiyor, gülümüyor, sinirlenenleri alttan alıyor.

Veysel'in alakalı alakasız en çok kullandığı söz “doğrudur abi/abla”. “Su getir Veysel” diyorlar, Veysel, “Doğrudur abi” diyor. “Yemeği beğendin mi?” diyorlar, “Doğrudur abi” diyor. Tembihlemişler çünkü. Eğer yaramazlık yaparsan *gerisingeri göndeririz* diye. Bir çocuğun elinden yaramazlık ve şımarma hakkını alınca, yapma çiçeklere dönüyor çocuk. Kokusuz, donuk ve ilgi istemeyen...

Bir öğle yemeği arasında konuşuyoruz Veysel'le. Şaşkın şaşkın: “Abi bu ne kadar büyük bir baraj? (*Karadeniz'i gösteriyor.*) Bizim orada da var bir tane ama bu kadar büyük değil.”

“Veysel baraj değil o. Sen hiç deniz diye bir Őey duymadın mı? Bu deniz iŐte... Karadeniz...”

Deniz olduğunu anladı ama kabul etmedi Veysel, her defasında baraj demeye devam etti. Ben de her defasında düzeltmeye... Abisi girdi bir gün araya: “Bırak baraj olarak bilsin, sen de bizim oralara gelirsen baraja deniz dersin  deŐirsiniz.” Sevdim bu fikri. Bilmek güzel Őey belki ama bazı insanların bilmediklerine ortak olup, onların bildikleri gibi kabul etmek de güzel bir duygu. O günden sonra Veysel’le her konuŐmamızda baraj dedim denize. O da mutluydu ben de... Hem bir bakıma haklıydı, kıyısı bile yoktu artık denizlerin. Dalgalar sere serpe ve usulca ve bazen coŐkun vurmuyordu artık kıyıya... Denizi doldurup yol yaptılar gelip geçenlerin rahatı için, biz demirbaŐların huzurunu ise sahile gömdüler...

Başka bir gün Veysel’le Karadeniz Dağları’nı izlerken denk geliyoruz. Bir miktar sessizlikten sonra, Veysel kim-senin haberi yokmuŐ, bir sır veriyormuŐ gibi batmakta olan güneŐi gösterip, “GüneŐ her gün Őuradan batıyor ve Őu büyük ağacın arkasından doğuyor” dedi. “Evet Veysel” dedim. “GüneŐ her zaman doğudan doğar ve batıdan batar.”

“Doğrudur abi ama doğu batı anlamam ben, Őuradan doğup, buradan batıyor iŐte. Hem bizim oralara da doğu diyorlar. GüneŐ Adıyaman’dan mı doğuyor abi?...”

İŐler bitip, iŐçilerin memlekete dönme vakti geldiğinde aklimda hiç yoktu ama Veysel’i çektim bir kenara. “Bak Veysel...”

dedim. “Denizi doldurup yol yapan da insanoğludur, bir köyü boşaltıp suyla dolduran da. *Hayatlarımız deniz gibi doğal değil artık, barajlar gibi insan yapımı.* Bunu sen öğrettin bana.” Veysel söylediğim cümleleri bir saniye bile düşünmedi. “Doğrudur abi” dedi. “Sana kitap hediye edeyim okursun” dedim. “Doğrudur abi ama ben okuma yazma bilmem” dedi.

Verdim yine de belki öğrenir bir gün okumayı diye... Ve okumayı öğrendiğinde ilk okumasını istediğim Orhan Veli’nin dizeleri olurdu herhalde. “*Gemliğe doğru denizi göreceksin, sakın şaşırma...*”

2013/Giresun

Ayrılık dediğın uzun bir yol

Başka bir yerde şahit olmadığımız ve her seferinde tekrar eden gerçekler vardır otogarlarda ve otobüslerde. Otogar yol gözleyendir, otobüs yolu gözlenen. Otogar ne kadar yeni olursa olsun, havası hep eskidir. Sizi ilgilendirmeyen şehirlerin isimlerini bağırıp yolcu çekmeye çalışan insanların yeridir. Mevsimi hüzündür otogarların ve buluşmaları modern, ayrılıkları ilkeldir... “Vardığında ara” demek âdettendir, otobüs gözden kaybolana kadar el sallamak çaresizlikten... Mola yerleri şoförlerin ve muavinlerin ayrıcalıklı olduğu yerlerdir ve yaz kış soğuktur. Otobüsteki ikramları kaçırmamak için uyumayanlar da vardır, ikramlar umurunda olmayanlar da. Uçağın akıllı telefon olduğu varsayılsa, tuşlu ve eski telefondur otobüsler. Bana yetiyor diyenlerin aracıdır ve mecburiyetleri saymazsak, hayattan zevk almanın keyifli bir “yoludur”. Ve otobüs yolculuklarında kafanızın içindeki birçok soruna çare bulduğunuz da olur, işin içinden çıkamayıp bir düğüm daha attığınızda...

Otobüsümüz hareket edeli 10-12 saat olmuştu. Cam kenarı yalnızlığım uykuyla taçlanmak üzereyken huzursuz